

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně: **N. T. D.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Světlá nad Sázavou, zast. JUDr. Radko Reschem, advokátem se sídlem Podolská 124, Praha 4, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2016, č. j. MV-179814-4/SO-2015,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „ministerstvo“) ze dne 18. 11. 2015, č. j. OAM-2523-11/ZR-2015, byla žalobkyni zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle ustanovení § 46a odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a podle § 46a odst. 3 stejného zákona jí byla stanovena lhůta k vycestování z území České

republiky do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, nejpozději do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

Žalovaný k odvolání žalobkyně v záhlaví označeným rozhodnutím napadené prvoinstanční rozhodnutí zrušil a správní řízení ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zastavil.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobkyně pobývá na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny.

Žalovaný dále uvedl, že dne 2. 9. 2015 správní orgán I. stupně z výpisu z evidence Rejstříků trestů zjistil, že žalobkyně byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2014, č. j. 4T 7/2014, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 4. 2015, č. j. 12 To 8/2015, shledána vinnou ze spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku v souběhu s úmyslným přečinem padělání a pozměnění peněz podle § 233 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 9 let. Stejného dne správní orgán I. stupně zahájil správní řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu. Na základě zjištěných skutečností správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 18. 11. 2016, č. j. OAM-2523-11/ZR-2015, zrušil žalobkyni platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle ustanovení § 46a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

V rámci odvolacího řízení žalovaný z cizineckého informačního systému zjistil, že žalobkyni ke dni 31. 12. 2015 zanikla platnost povolení k dlouhodobému pobytu uplynutím doby jeho platnosti. Uvedl, že žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nepožádala. Ač je žalobkyně v současné době ve výkonu trestu odnětí svobody, nejedná se dle žalovaného o překážku v podání uvedené žádosti. Pokračoval, že předmětná žádost nemusí být podána osobně a žalobkyně měla možnost ji v zákonné lhůtě podat prostřednictvím provozovatele poštovních služeb či svého zmocněného zástupce. Žalovaný konstatoval, že vzhledem k zániku povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně v současné době pobývá na území České republiky na základě § 18 písm. d) bod 1. zákona o pobytu cizinců, podle něhož může cizinec pobývat na území České republiky přechodně bez víza, je-li ve výkonu zabezpečovací detence, vazby nebo ve výkonu trestu odnětí svobody.

Žalovaný citoval ustanovení § 90 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále také jen „správní řád“), podle kterého *„jestliže odvolací správní orgán zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, bez dalšího zruší napadené rozhodnutí a řízení zastaví, ledaže jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků“*, dále citoval ustanovení § 66 odst. 2 správního řádu, podle kterého *„řízení vedené z moci úřední správní orgán usnesením zastaví, jestliže zjistí, že u některého správního orgánu již před zahájením tohoto řízení bylo zahájeno řízení v téže věci, nebo jestliže v řízení, ve kterém nemohou pokračovat právní nástupci, odpadl jeho důvod, zejména jestliže účastník zemřel nebo zanikl, anebo zanikla věc nebo právo, jehož se řízení týká“*.

Žalovaný uzavřel, že shledal důvod pro zrušení prvoinstančního rozhodnutí a zastavení řízení spočívající v tom, že žalobkyni zanikla uplynutím doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, a proto u řízení o zrušení platnosti tohoto povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití odpadl důvod jeho dalšího vedení.

II. Obsah žaloby

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí a jeho zrušení, případně vyslovení jeho nicotnosti a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobkyně uvedla, že napadá rozhodnutí žalovaného ve výroku o zastavení řízení. Co se týče výroku o zrušení prvoinstančního rozhodnutí, žalobkyně nesouhlasí s důvody zrušení rozhodnutí, samotné zrušení prvoinstančního rozhodnutí však považuje za správné.

Napadené rozhodnutí dle žalobkyně trpí vadami, které odůvodňují jeho zrušení. Jedná se zejména o nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí. Rozhodnutí trpí i vadami, které vyvolávají jeho nicotnost. Dále namítá, že se žalovaný nezabýval skutečnostmi, které uvedla ve svém odvolání.

Žalobkyně konstatuje, že zákon o pobytu cizinců je zajisté složitým právním předpisem, některá jeho ustanovení jsou nesrozumitelná nejen laikům, ale zcela jistě i odborníkům. Namítá, že žalovaný zřejmě nezná ustanovení § 44a odst. 4 zákona o pobytu cizinců, podle kterého „platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a)“. V daném případě nelze přehlédnout, že správní orgán I. stupně dne 2. 9. 2015 takové řízení zahájil a skončil (nepravomocně) rozhodnutím ze dne 18. 11. 2015, které žalobkyně napadla odvoláním. Žádat o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je tak dle žalobkyně zcela zbytečné. K možnostem „neosobního“ podání žádosti postupem, který žalovaný uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí namítla, že praxe žalovaného je poněkud jiná. Zde poukázala na několikahodinové čekání na pracovištích příslušného odboru žalovaného a na to, že řadu zákonem stanovených náležitostí ani jinak, než osobní přítomností splnit nelze.

Žalobkyně je přesvědčena o tom, že rozhodnutím žalovaného byla zbavena možnosti domáhat se přezkoumání postupu správního orgánu I. stupně. Požádat o prodloužení povolení pobytu mohla platně teprve po zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na obsah svého rozhodnutí a na spisový materiál a navrhl zamítnutí žaloby. Zdůraznil, že právo žalobkyně k dlouhodobému pobytu na území ČR zaniklo dne 31. 12. 2015, tedy v průběhu

odvolacího řízení vedeného žalovaným, uplynutím doby. Vzhledem k tomu, že není možné zrušit právo v době, kdy již zaniklo z jiného právního důvodu, postupoval žalovaný podle § 90 odst. 4 ve spojení s § 66 odst. 2 správního řádu a napadené prvoinstanční rozhodnutí zrušil a řízení v předmětné věci zastavil. Dle žalovaného ustanovení § 46a zákona o pobytu cizinců nevylučuje podání žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Ač žalobkyně z důvodu pobytu ve výkonu trestu nemohla tuto žádost podat osobně, mohla tak učinit prostřednictvím svého zmocněného zástupce, případně prostřednictvím provozovatele poštovní přepravy.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, když účastníci s tímto postupem udělili souhlas způsobem předvídaným v § 51 odst. 1 větě druhé s. ř. s. Krajský soud přitom dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobkyni bylo dne 1. 1. 2011 uděleno povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem společného soužití rodiny s platností do 31. 12. 2015. Z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR soud ověřil, že manžel žalobkyně (nar. ..., st. příslušnost Vietnam) má v ČR uděleno povolení k trvalému pobytu od 27. 4. 2006. Společně mají tři děti, dcera (nar. ...) má v ČR pouze vízum - strpění pobytu, dcera (nar. ...) a syn (nar. 2014) mají trvalý pobyt – rodinný z důvodu sloučení s otcem.

Ve správním spisu jsou dále založeny: výpis z evidence Rejstříků trestů ze dne 2. 9. 2015 ohledně žalobkyně, výše citované trestní rozsudky; hlášenka změn od Vězeňské služby ČR ze dne 27. 7. 2015, doručená správnímu orgánu I. stupně prostřednictvím Policie ČR dne 17. 8. 2015 s údajem o tom, že žalobkyně byla dne 23. 7. 2015 dodána do Věznice Světlá nad Sázavou. Dne 2. 9. 2015 správní orgán I. stupně zahájil správní řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu podle § 46a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu pravomocného odsouzení žalobkyně za spáchání úmyslného trestného činu. Dne 9. 11. 2015 se zástupce žalobkyně seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, o čemž byl sepsán protokol.

Rozhodnutím ze dne 18. 11. 2016, č. j. OAM-2523-11/ZR-2015, správní orgán I. stupně zrušil žalobkyni platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle ustanovení § 46a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný k odvolání žalobkyně žalobou napadeným rozhodnutím prvoinstanční rozhodnutí zrušil a správní řízení ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zastavil.

Krajský soud se předně zabýval námitkou nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

Podle § 77 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád je nicotné takové rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí,

pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.

Námitce nicotnosti napadeného rozhodnutí soud nepřisvědčil. Nicotnost rozhodnutí (ke které by musel přihlédnout v souladu s § 76 odst. 2 s. ř. s. i bez návrhu) neshledal soud sám, ani z podnětu žalobkyně, která navíc neuvedla, z jakého důvodu považuje napadené rozhodnutí za nicotné. Při posuzování nicotnosti rozhodnutí soud vycházel z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, čj. 6 A 76/2001 – 96, v němž je uvedeno: „Teorie považuje za nicotný správní akt, který trpí vadami takové intenzity, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Typicky jsou takovými vadami neexistence zákonného podkladu pro rozhodnutí, nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek trestného plnění, požadavek plnění fakticky nemožného, neurčitost, nesmyslnost či neexistence vůle. Nicotnost nelze zhojit ani uplynutím času. Nicotný akt nikoho nezavazuje a nikdo jej není povinen respektovat, neboť mu nesvědčí presumpce správnosti (srov. Staša, J. in Hendrych, D. a kol.: Správní právo. Obecná část. 5. vydání. C. H. Beck, Praha, 2003, s. 136-141).“ Žádné takové vady soud v žalobou napadeném rozhodnutí neshledal.

Krajský soud nepřisvědčil ani obecně vznesené námitce nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí. Nesrozumitelnost rozhodnutí se může týkat výroku rozhodnutí, jeho odůvodnění nebo vzájemného vztahu mezi těmito částmi rozhodnutí. K nejzávažnějším pochybením patří vady výroku, spočívající zejména v tom, že není zřejmé, jak správní orgán rozhodl. Za nesrozumitelné označuje judikatura vnitřně rozporné výroky rozhodnutí nebo výroky, v nichž není zcela jasně vysloveno, jak odvolací orgán naložil s přezkoumávaným rozhodnutím jako celkem či jeho jednotlivými výroky. Nesrozumitelnost způsobuje také vzájemná rozpornost výroku a rozhodnutí. V projednávaném případě není pochyb o tom, jak žalovaný rozhodl. Napadené prvoinstanční rozhodnutí jako celek zrušil a správní řízení zastavil. V odůvodnění rozhodnutí pak přesvědčivě svůj postup vysvětlil a odůvodnil (důvody rozhodnutí) s odkazem na příslušná zákonná ustanovení.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno na podkladě ustanovení § 46 a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle kterého ministerstvo zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Ve správním řízení bylo prokázáno pravomocné odsouzení žalobkyně za spáchání dvou závažných úmyslných trestných činů, tuto skutečnost žalobkyně nezpochybnila.

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného v té části výroku, kterým bylo správní řízení ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zastaveno, souhlasila s částí výroku o zrušení prvoinstančního rozhodnutí, ale nesouhlasila s důvody, pro které bylo uvedené rozhodnutí zrušeno.

Žalobní námitku směřující do části výroku, kterým bylo zrušeno prvoinstanční rozhodnutí, pokud jde o důvody zrušení, krajský soud neshledal důvodnou, neboť dle ustanovení § 68 písm. d) s. ř. s. je žaloba směřující jen proti důvodům rozhodnutí nepřípustná. Nadto samotná žalobkyně ani nekonkretizovala v čem, resp. z jakého (jiného) důvodu bylo třeba prvoinstanční rozhodnutí zrušit.

Přes výše uvedené má krajský soud po provedeném přezkumu za to, že důvod pro zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně (uplynutí doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dnem 31. 12. 2015) byl namístě, protože v době, kdy rozhodoval žalovaný, tj. 29. 2. 2016, nebyl ani jiný procesní postup možný, neboť povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyni zaniklo již předtím uplynutím doby. Pokud bylo prvoinstanční rozhodnutí žalovaným zrušeno, s čímž žalobkyně konečně souhlasí, není vůbec zřejmé, co by mělo být předmětem soudního přezkumu.

Soud souhlasí se žalovaným i v tom, že žalobkyně mohla (ve lhůtách stanovených zákonem o pobytu cizinců) včas požádat o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, což by jí zcela jistě bylo umožněno i z věznice nebo prostřednictvím zmocněného zástupce. Polemika žalobkyně v tomto směru je irelevantní. Soud má rovněž za to, že žalobkyní odkazované ustanovení § 44a zákona o pobytu cizinců nevylučuje možnost požádat o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Skutečnost, zda by takové žádosti žalobkyně bylo či nebylo vyhověno, by byla předmětem až dalšího správního řízení (o podané žádosti), nikoliv řízení, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

Krajský soud by se k žalobní námitce měl a mohl zabývat toliko částí výroku napadeného rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení, ale k tomu žalobkyně žádné relevantní důvody neuvedla. Žalovaný postupoval zcela správně a v souladu se zákonem, když podle § 90 odst. 4 ve spojení s § 66 odst. 2 správního řádu správní řízení ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zastavil, neboť z důvodu zániku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu uplynutím doby určité (dnem 31. 12. 2015) odpadl důvod pro řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 46a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů řízení nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 27. září 2017

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. L.